

Elfek

Szemelvények Elfendel lakóiról, s a Kiszakadtakról

Már jóval az ember megjelenése előtt lenyűgöző kultúrával rendelkező, csodálatos, letisztult nép az övék. Minden igaz ember csak csodálni tudja őket, minden tökéletességre törekvő gondolkodó megérteni igyekszik lelküket. Csakhogy nincs bennük elég erőszak, hogy fennmaradhassanak ebben a világban, a fiatal fajok között.

(Igrain Reval)

„Volt valahol réges-régen egy város, Tysson. Ott gyűjtöttünk össze mindent, amit a szépségről el tudtunk képzelni. Oly légies formák kavalkádja volt ez a hely, amelyek kőből elvileg megalkothatatlanok. A fehér márvány és a kristály csodája tündökölt a fényben - még maga a Nap is kedvtelve időzött itt.

De Tysson múlttá lett, emlék csupán ma már; elveszett az enyészet esőfüggönye mögött. Népem, az igazi Nép, elüzetett falai közül. Szétszóródtunk Yneven. Lassan mi is eltűnünk, akárcsak Tysson. Miért hagytuk, hogy úrrá legyen felettünk a tehetetlenség? Nem tudnám megmondani. Ma már talán túl késő harcba szállni, hiszen eddig sem tettük. Időnk talán valóban lejárt. Új korok, új fajok születtek - jobbak lennének? Aligha hihetem.

Mi lett belőlünk? Hová lett a hajdani Nép? Gyermekeink egy része hátat fordított nekünk, s elveszett az emberek világában. Akik itt maradtak, lenézik, megvetik őket ezért - ám ezeket az érzéseket mi magunk is az emberektől tanultuk! Lassanként elmorzsolódik a népünk, sehol nincs helye a világban immár. Elfek. Mit jelent ma ez a szó? Mi, akik azt hisszük, hűek maradtunk eleinkhez - visszahúzódó, hajdanvolt nagyságon merengő, önnön fájdalomuk ködébe burkolózó alakok; köztük néhány kemény, nemes lélek, az ébredő új erő. És ők, akik elhagytak minket - emberi vonásokkal fertőzött, nem ritkán kegyetlen, fennhéjázó társaink; helyüket tán még nálunk is nehezebben találók, miránk irigy daccal tekintők. És azok... azok, akik elárulták az ősi isteneket, akik megtagadták, beszenyezték a fényt - Krán gyilkos bestiái és Tysson elfajzott fiai. Kik hát az elfek ma?

Öreg vagyok már; nem a testem, a lelkem vénült meg. Én még láttam Tysson Lar fáit, az ezüst oszlopokat. Most Elfendel az otthonom. Érzem a hiányt, az elmúlt világ hiányát, és az üresség végtelenül boldogtalanná tesz. Tudom, már sohasem lehet minden a régi. Hús patakokkal szelt, égis érérengeteg vesz körül. Nem vágyom társaságra. Szép volt az életem, jól esik visszaemlékezni rá; köszönet érte az isteneknek. Az élet - mások élete, hiszen a sajátommal elszámoltam már

- számomra mindennél fontosabb. Pedig harcoltam egykor én is, és öltem - hisz' kénytelen voltam. Biztosabb kézzel forgattam a kardot, feszítettem íjamat, mint bárki más.

Szerettem is. Aléna... Lány dallam számomra e név, olyan, mint viselője. Amikor először láttam meg a Király Városát, épp olyan érzés fogott el, mint amikor Alénát pillantottam meg. Beleszerettem mindkettőbe. Beleszerettem a városba, ahol az odvas fák palotákat ringatnak ölük rejtekén. Csodálatosan ékített tornyaik az ég felé törnek, mégis a földből táplálkoznak; gyökereik mélyek, akár a legvénebb tölgyeké. A fák pedig gyermekeikként óvják e mindörökkön létező csodákat; körülfonják ágaikkal, eggyé válnak velük.

A Király Városa olyan, mintha mindegyre ünnepre készülne. Itt mi magunk is olyanok vagyunk. Mindennapos, erdei viseletünket felváltja a csillanó, ezeryi színben játszó öltözet, melankóliánkat az igaz öröm.

Amikor először megláttam Alénát, földig érő, napsárga ruhát viselt. A Király Vacsoráján történt; szépsége úgy tündökölt, akárha napsugár szökött volna be a terembe, hogy menedéket kérjen az éj elől. Mások azt mondták, borostyánszín szeme szomorúságot áraszt - én csak valami végtelen messzeség ígéretét láttam benne tükröződni. Gyönyörű volt keskeny, finom vonású arca; mintha istenek ihlette művész festette volna egész életén át.

Énekeltünk és táncoltunk, mint sok estén azelőtt, mégis úgy tűnt, mintha először és utoljára történt volna. Azután sétáltunk és nevet adtunk a csillagoknak. A gyűrűm kettévált a Kék Hold fényében, s én nekiadtam az egyiket. Szerettük egymást, ahogy csak szeretni lehet. Együtt maradtunk. Fiaink és leányaink születtek, akikben tovább élt ez a szeretet, amikor elváltak útjaink. Néha látom még őket, de meglehet, már ez is álom csupán, miként minden szépség ebben a könyörtelen, megváltozott világban.

Ránézek gyönyörű fáimra, és elcsodálkozom rajtuk. Mintha még ők is mások, idegenek lennének. Most másképp szól a madarak dala, mint akkor régen, sűrűbb az egykor oly áttetszően csillogó levegő, gyűlölet és gonoszság árad hajdan ismerős, kedves földjeinkből. Gyakran ülök a Kék Hold fényében, és keresem a régen elnevezett csillagokat, mert ők még az enyémeik. És álmodom. Álmodom egy földről, mely vár rám, messze túl a végtelen tengeren; ahol értem még a fák beszédét, a

farkasok hold-dalát. Amikor már elég tisztán látom magam előtt, lefestem a tájat ragyogó színekkel, de ez soha még csak meg sem közelíti azt az ősi, képzelet szülte földet. Dalok ébrednek lelkemben, megéneklek az ottani fű suttogását, a vízesések robaját. És álmodom tovább.

Egyszer majd eljutok oda, abba a hajdan-volt és majdan-lesz országba. Ha eljő az Idő..."

Vallás

Az elfek máshogy szeretik és tisztelik isteneiket, mint mi, emberek. Ők nem a rideg és feljebbvaló éghez imádkoznak, nem könyörögnek kegyelemért. Az ő isteneik nem csupán önmagukban, hanem a tárgyakban és az általuk uralt dolgokban is jelen vannak, miképp magukban az elfekben is. E faj együtt él isteneivel. Nincs szükségük feltétlenül papjaik közbenjárására. Az Elf akkor is isteneivel beszél, amikor nem szól egy szót sem. Nincsenek litániák, nincsenek főbb és alsóbb istenek; mindegyik egyenrangú, a maga területét uralja. Bár az elfek nem imádkoznak, szívesen írnak dalokat isteneikhez, s szentelnek nekik napokat, amiket minden évben megünnepelnek.

Sína a gyógyítás és a jóslatok istennője. Jelen van majd' minden növényben, patakban, egyes elfek kezében, tekintetében vagy csupán hangjában, s a csillagokban, amikből a hozzáértők jósolni tudnak. Magon a tudomány, az ékesszólás istene, kedveli a szónokokat és a varázstudókat. Az ő ereje jelen van mindenütt; aki ért hozzá, varázslatra használhatja ezt az energiát. Ugyanez az erő árad a jó szónok hangjából, vagy a mesemondóéból, aki teljességgel lenyűgözi hallgatóit.

A szó másik mestere Eidhil, a művészetek istene. Költők, dalnokok, táncosok hódolnak neki, de őt tisztelik a harcosok is; az ő nevéhez fűződik az ősi rítus, a Haláltánc. Könnyedsége, szépsége, ragyogása ellenére valódi hatalmat birtokol, hiszen a harc is művészet.

A kézműves mesterségek, kóborok, vándordalnokok, otthontalanok istene Samildánach, a Sok Művészet Mestere. Főként

a Kizsakadt Elfek tartják nagy becsben, tisztelik igazán. Egy igazi Elfnek nem sok oka adódhat az életben, hogy komolyabban törődjön vagy szót váltson az Utak Istenével.

Nematiehle a család, az otthon, a házi tűzhely úrnője. Tőle kérnek segítséget a szülő nők, ő vigyáz a gyermekekre és a család jólétére.

A szerelmesek pártfogója Rhienna úrnő. Ő szépíti a szeretkezéseket, ő olvasztja egybe az egymáshoz való tekintetét. Ott lakik minden szerelmes mozdulatban, összemossolygásban, simogatásban és az egymásért elsírt könnyekben.

Az elfek legkedveltebb istennője Fliadais. Ő ügyel az erdőkre. Ott lakik a fában, a bokrokban, az állatokban, még a legkisebb mohacsomóban, elszórt kövekben is. Az ő bocsánatát kérik az elfek, amikor levágnak egy ágat, megölnek egy állatot vagy növényt.

A Tűz és Nap istene Shyol. Ő nem a megszokott lángoló, dühödt tűzisten. Shyol a tűzijáték, az apró, felvillanó lángok, a kandalló tüze, az éltető Nap ura.

Párja, Llys a Víz és a Kék Hold úrnője. Övé a telihold fényében csobogó gyors patak, amely vízesésbe torkollik, és övé a hajnali szivárványos harmat. A monda szerint Shyol és Llys nászából születik a vihar.

A Tenger viszont egészen más, külön, idegen Birodalom, Wyddan isten országa. Az elfek félik és tisztelik ezt a vad vizet; vágnak felé, mégis menekülnek tőle az erdők mélyére. Sok daluk szól a tengerről, ahonnan oly sokuk nem tért vissza soha.

Ha pedig egy Elf meghal, lelke nem tűnik el a Semmiben, Moranna elé kerül. Ő a halottak, a túlvilági élet istennője, a Csarnok Úrnője. Ám ez a túlvilág az elfeknél nem az ismert ködös, nyirkos, hideg hely, hanem valami más. Valami ragyogó, túl a délkeleti égen.

Elfendel

Elfendel a déli elfek utolsó menedéke, csodálatos ország. Hatalmas, égig érő erdővel borított föld, ember nem járta rengeteg. A félsziget sziklái nyugaton és délen meredeken zuhannak a Nyugati óceán vad vizébe, olyan védfalat alkotva Elfendel körül, amely lehetetlenné teszi a kikötést. Tengeri úton csak a Lasmosi-öblön keresztül lehet megközelíteni az országot, ugyanis ide érve az addig megfégezhetetlenül fortyogó óceán békés, nyugodt vízzé szelídül.

A félszigetet ölelő szürke-barna sziklák magasan tornyosulnak a habzó vizek fölé. Oldaluk szinte teljesen sima, semmi sem képes rajta megkapaszkodni. A hegyoldalt üregek, barlangok sokasága szövi át, amelyek mélyén különös lények tanyáznak. Viszonylag apró termetűek, vadak és szőrösök. Emberszem még nem látta őket, de az elfekkel szívesen kereskednek; ugyanis ők a drágakövek őrzői. A legkisebb értékes szilánkot sem lehet kivinni a barlangokból, hacsak ők meg nem engedik. Segítségükkel az elfek bányászat nélkül is hozzájuthatnak az értékes kövekhez. A hegyek vonulatát egy helyütt fennsík töri meg, szinte teljesen lapos, hangával borított síkság. A hegyek mögött csodás ország rejtőzik, sűrű erdő burjánzik. Hatalmas, évezredes fák, melyek között csak elvétve vezet egy-egy rejtekösvény; a lombok közül soha nem látott állatok rikoltanak. Lépten nyomon patakok, folyók, források, apró tavak, vízesések zubognak ebből a varázslatos földből. Vizük tiszta, kék, zöld, türkiz; áttetszően csillognak a szórt fényben. Az erdő mélyén két nagy, nyílt tükürű tó rejtőzik, a Sína tavak. Körülöttük számtalan kisebb tavacska. Mondják, aki ezek smaragd vizében fürdik, minden testi-lelki gondtól megszabadul, újjászületik. A tavak partján különös fák állnak, gyökerük a föld magváig tör, csúcsuk a csillagokig nyújtózik. A vén fák széles törzsükbe faragott palotákat rejtenek. Ezeket a légiességű épületeket és tornyokat Elf kezek formázták meg. A különös házak a tavak tükrére festik önarcképüket, míg a színes ablakokon megcsillanó vízfelszín villódzó fényeket vet a szobák falaira.

Ez a Király Városa. Itt még a földből is zene szűrődik; maga a szél is dalol, amint a szépséges hölgyek karcsú alakjára simuló, csillanó selyemruhákkal játszik. E helyütt még élnek az ősi szokások, még parázslik az Elf Nép létének

zsarátnoka. S a minden este felcsendülő dal, muzsika és tánc mellett keményebb hangok is teret kapnak; ifjú, erős hangok, melyek az Elfek jövőjéről beszélnek.

A rengetegben más város nem is létezik a Király Városán kívül. Az elfek jobban szeretnek magányosan, elszórtan élni, esetleg barátokkal, rokonokkal kisebb falvakat alkotva. Házaik nehezen felfedezhetőek, általában a sűrű lombok között bújnak meg; csak elvétve építkeznek a földre. Kelet felé az erdőt füves lankák váltják fel, zöldellő dombok. Itt élnek a híres paripák, a kecses, erős, hosszú életű elf lovak, melyekért igen sok pénzt megadnak a többi országban. Elfendel második és egyben utolsó városa a félsziget tövében található, a tengerparton. Ez az egyetlen igazán kiépített kikötő, s ez az utolsó hely, ahol még emberek is megfordulnak; beljebb már nemigen merészkednek.

Érdekes hely a Kereskedő Város. Három részre osztható, az első a kikötő-negyed. Itt ugyanúgy vannak kocsmák és bordélyok, mint minden más kikötőben - teljesen emberlakta rész, az elfek csak a kereskedelem érdekében túrik meg városukban. (Örök viták témája, sokan valóságos fekélynek tartják.) Beljebb, a lankás dombok között helyezkedik el a módosabb emberek és fél-elfek, illetve elemberesedett elfek lakóhelye. Gazdag környék, csinos kőházakkal, de szépsége meg sem közelíti az erdőben rejtőző Elf város szépségét. Ott egyetlen embert vagy fél-elfet sem túrnek meg, így a jellegzetes, fába álmódott Elf tornyok harmóniáját semmi sem töri meg. Az elfek itt is teljes elszigeteltségben élnek, az emberekkel csakis a kereskedelem miatt érintkeznek - néhányan. Innen Elf erdőjárók viszik tovább az emberek által hozott árut a belsőbb vidékekre. Nem haszonszerzés vezeti őket, pusztán meg akarják teremteni a lehetőséget, hogy mindenki hozzájuthasson az embervilág termékeihez - ha éppen kíván.

Az elfek egészen különleges viszonyban állnak a pénzzel. Egymás közt nem használják, csakis a külföldiakkal való kereskedelemben. Erre a célra azonban tökéletesen megfelel az emberek pénze is. Így az igazi Elf pénz nagyon ritka és értékes. Leginkább ezüsből és fehéraranyból készítik érméiket. Bár ezek többnyire tartják meghatározott nemesfém tartalmukat, nincs közöttük két egyforma. Az elfek, hasonlóképpen a törpékhez, művészetnek tekintik a pénzkészítést. Az érmék

eszmei értéke ezért mindig jóval nagyobb, mint a bennük foglalt fémé. Külföldön igen szívesen látják őket, de szinte soha nem adják tovább.

Az erdőn túl, a félsziget északi csúcsán, sziklából faragott tornyok állnak. A Tudás Tornyait még az ősidőkben emelték, tán ugyanazok, mint Tysson kastélyait. Akárha istenek formálták volna, a szirtek maguk keskenyednek toronnyá; tán így állnak a kezdetektől fogva. Kevesen jönnek ide, így senki sem zavarja meg az ősi mágiát, mely felhőként üli meg a tájat. Itt, ezekben a tornyokban élnek és alkotnak az Elf mágusok; ide jönnek, akik birtokolni vágyják a tudást. A tornyokon túl már csak egy csöppnyi sziget dacol a dühöngő óceánnal. Különös legenda fűződik hozzá.

Mondják, valamikor régen a sziget puszta szirtfok volt csupán. Ide menekült mérhetetlen bánatában egy Elf leány, akit hiábavaló szerelem emésztett egy büszke ifjú után. Egyedül irányította hajóját, átvágott a vízen, hogy magányosan, háborítatlanul haljon meg. Partra szállt a szigeten és sírni kezdett. Könnyeiből patak fakadt, amely folyóvá nőtt, úgy zúdult le a sziklákra. A vizesésből ekkor szépséges nő kélt ki, maga Rhienna istennő. A lányt varázslatával magához tette hasonlatossá, hogy az minden férfi szívét meghódíthassa. Így szabadította meg bánatától a zokogót, majd eltűnt. Helyén azonban egy márványszobor maradt. Ez a szobor különös hatalmat képvisel; ha szükség van rá, átváltozik, feléled és segítséget nyújt. A szigetet azóta Rhienna szigetének nevezik, ide zárandokolnak el a boldogtalan szerelmesek, vigaszt remélve.

Miként Rhiennának, minden elf istennek van szobra. Rajtuk keresztül irányítják, formálják az elfek világát. Hatalmuk óriási, kiszámíthatatlan. A legtöbb szobor Elf alakot formáz, különös szépségűt. Egyedül Nantos válik külön, ő csak egy hatalmas, változó fényű opált küldött népének. A szobrok megelevenednek, ha az Elf nép bajban van, segítségre szorul; ám néha puszta szeszélyből is felélednek. Legtöbbjük ilyenkor valós, élő alakot nyer - de nem mindegyikük. Magon csupán hangként jelentkezik, Eidhil pedig beleköltözik egy kiválasztott testébe. Ezt néha

Moranna vagy Rhienna is megteszi, ha változékony kedve úgy tartja.

A szobrok elméletileg a király tulajdonában vannak - ám időnként nyomuk vész, eltűnnek a történelem forgatagában; igaz, soha nem örökre. Az Elf birodalom nagyságát és hatalmát jelképezi, hány szobrot birtokol a király.

...Nehéz évek köszöntöttek a Népre. Tysson pusztulása óta nem először. A szobrok java része elveszett, a király csak csekély hatalom birtokosa. A Tanács tagjai csak vitáznak végelethatalmanul. Alig hiszem, hogy ezzel megmenthetik a jövőt. De nem hiszek az új erőben sem. Arcor Lirion, az ifjú, nagy tehetségű varázsló ugyan elindult, hogy a múltban vizsgálódva fényesebbé tegye a jövőt, de nyoma veszett a világban. Azt beszélik, rabságba vetették valahol. Nélküle alig van némi esélye a megújulást, keményebb eszméket hirdetőnek...

...Arcor visszatér! A király hírt kapott róla; valóban fogságba esett, de kiszabadították. Egyre többet hallani egy Loren Dennirwen nevű Elf lányról. Északról jött, az emberek között élt. Ő mentette meg Arcor Liriont. Azt suttogják róla, nagyra hivatott. Nem tudom... én nem bízom a kiszakadtakban. De nem akarom magamra venni az elvakultság bélyegét...

...Az ifjú varázsló megérkezett. Bölcsőbb és nyugodtabb a tekintete, mint mikor eltávozott, ugyanakkor elszántabb is. Sokkal elszántabb. A csillagok változásról suttognak nekem. Vele van a lány is. Árad belőle az embervilág nyersége, ugyanakkor... Talán igaza lesz a szóbeszédnek. Azt hiszem, eljött közénk valaki, akinek nevét ismerni fogják Elfendel erdei! Különös, hogy éppen a kiszakadtak közül...

...Arcor, Enderil és Loren megkísértik az isteneket. Tysson Larba indultak, Tysson holt városába. Azt hittem, Enderil, a bölcs és tapasztalt harcos megfontoltabb annál, semhogy efféle vállalkozásokba fogjon. Tévednem kellett. De, ha már menniük kell, úgy van jól, hogy Enderil kísérje őket. Aligha született külön fegyverforgató nála,

amióta Tysson odaveszett. És mégis... szomorú a szívem, ha rájuk gondolok. Nem térhetnek vissza...

...Hírek... Felröppenő, elbúvó, szellő hátán sikló hírek. Senki nem tud semmiről, talán csak maga a király. Tysson Larból nem üzenhetnek a vándorok. Az enyészet köde üli azt a vidéket. Remélem, isteneink most őrájuk figyelnek. Mostanában egyre gyakrabban ragad el az ostoba remény; akár ifjú koromban. Oly sötét a jövő, hogy a legkisebb szikra is fénybe boríthatja. Különös érzés: nem álmodozom, reménykedem...

...Van tehát visszatérés Tysson Larból! Loren, a messzeségből felbukkanó kiszakadt megtért az Elveszett Városból. Círdan Shen'arion kísérte, a különös kardok szótlán művésze. Csak egy félelf... de teljes szívvel harcolt értünk. Arcor és Enderil még elmaradtak... ki tudja, látjuk-e őket valaha. Loren Dennirwen azonban nem csupán megérkezett, két istenszobrot is magával hozott a romok alól. Micsoda öröm! Igaz, vannak, akik továbbra is elégedetlenkednek. A Tanács két táborra szakadt... Múlik az idő. Kíméletlen fogai lassan felőrlik a lelkemet. Ki tudja, megvárhatom-e az eltávozottak visszatértét? Fordul a kerék, s nem csak én látom így. Ezt suttogja a szél, erről fecseg a patak. A kiszakadt lány nem csupán szikrát, de fáklyákat hozott, hogy bevilágítsa az utat. Most távol van megint...

...Sírnak az istenek. A király halott. Az Örökös túl kicsiny még, hogy átvehesse a helyét. Ki vezeti a Népet? Nincs senki más, kinek ereiben királyi vér folya...

...Loren Dennirwen ismét megtért közénk. Ibolyaszín szeme a megélt halálról beszél, arcán letisztult nyugalom. S ereiben... igen, ereiben a királyi vér; nincs immár kétség senkiben efelől. Ő vezeti a Népet. Övé a hatalom, míg az Örökös fel nem nő...

Íme az elfek legújabbkori története, dióhéjban. Loren Dennirwen az uralkodó-régens; az Elf, aki hosszú, kalandos út után tért meg népéhez, s nem is üres kézzel. A két szobor, amit Tysson Lar egy elfeledett templomából, illetve a város elkorcsosult elf-fajzatok lakta romjai közül menekített ki, nem csekély hatalmat képvisel. A Nagy Nép pedig tetteket kedvelő vezetőt kapott...

Az istenek adománya a Haláltánc is. Különleges rítus ez, mely egy percen át egyre növeli a táncos harci képességeit. (Számokkal kifejezve: KÉ-je és sebzése minden körben +1-gyel növekszik,

TÉ-je, VÉ-je az első körben +4, a másodikban +8, a harmadikban +16, a negyedikben +32, az ötödikben +64, míg a hatodikban +128). Amikor az egy perc letelik, a harcos Elf elájul, teljesen védtelenné válik. Aki a Haláltáncba belekezd, nem hagyhatja abba.

Ha egy Elf el akarja hagyni e világot, istenei ebben is segítségére vannak. Eltáncolja az Élet táncát, s megszűnik létezni, beleolvad a természetbe; meghal és mégis tovább él. Örökre eltávozik. Az elfek világa varázslattal teli, miként ők maguk is azok. Varázslatot árasztanak a fák, a sziklák, a vizek; minden, amit az istenek teremtettek.

Mágia itatja át az Elf íjakat is, különös, embertől idegen varázs. Ősi Elf tanítások szerint az íjnak való ágat csak egy bizonyos fajta fáról lehet lemetszeni, meghatározott időpontban. Ám mielőtt ezt megtennék, szinte személyes ismeretségbe kell kerülniük a fával, és azon keresztül magával Fliadais úrnóvel. Ez persze nem megy egyik napról a másikra. Ha létrejön a kapcsolat, a fa ága nem hal meg igazán, amikor lemetszik - az íjász testének részeként él tovább. Ehhez önnön lényén túl néhány igen ősi, hatalommal bíró rítus is szükséges, amivel magához köti a fa lelkét. Az íj így szinte aktívan együttműködik használójával (ebből adódnak jobb harcértékei). Figyelemre méltó e fegyverek díszítése is. Évekig, nem ritkán évtizedekig tart, míg a művész befejezi; a beléfaragott figurák épp csak meg nem szólalnak. Az ősi Elf íjaknak a monda szerint saját lelkük volt.

Az Elf művészet nem kevésbé hírneves alkotásai a gyűrűk. A leghíresebbek a szeretet-gyűrűk, történetük a messzi múltba nyúlik.

Llys, a Kék Hold úrnője ajándékozta az első gyűrűket az Elf népnek, szám szerint tizenkettőt. Gyönyörű, ismeretlen anyagból készült ékszerek voltak ezek, s igen különös képességekkel bírtak. Ha a gyűrű tulajdonosa igazán megszeretett valakit, olyan mélyen, ahogyan csak egyszer-kétszer lehet szeretni még a hosszú Elf életben is, gyűrűje kettévált a Kék Hold fényében. A két gyűrű egymásnak pontos mása volt és különös, misztikus kapcsolatot tartott fenn a viselők között. Bár elvileg már sokkal több gyűrűnek kellene lennie, mint kezdetben, az ősi Llys gyűrűkből igen kevés maradt fenn. Ki tudja, hová tűntek a világot elborító zűrzavarban?

Ezek mintájára készítették el a szeretet-gyűrűk második nemzedékét. Elf varázslók munkái; úgyszintén igen kevés van belőlük. Az Elf mesterek

megpróbálták hűen lemásolni az eredeti gyűrűket: külsőre nagyon hasonlóak, képesek kettéválni a Kék Hold fényében, de a hordozók közti misztikus kapcsolatot csak igen gyengén tartják fenn (akad, amelyik egyáltalán nem képes ilyesmire). Majd megszülettek a közönséges gyűrűk. Ezek semmiféle hatalommal nem bírnak, nem képesek kettéválni sem. Mindazonáltal igazi remekművek, és a tiszta barátság, szeretet hordozói. Gyűrűt ajándékozni egymásnak szokásos, ám nagy jelentőséggel bíró, megfontolt Elf gesztus.

Játszhatóság

Nehéz dolog az elfeket megérteni; valósággal lehetetlen. Hiszen annyira mások, mint mi, emberek. Még írni sem könnyű róluk. Köteteket töltenek meg a velük foglalkozó gondolkodók életművei - jelen cikkünk tán még cseppnek sem számít az óceánban.

Ezért van az, hogy a M.A.G.U.S. rendszerében igazi Elfet nem játszhatunk, ugyanis ez gyakorlatilag lehetetlen. Kevés dolog van, ami egy Elfet rávenne a kalandozásra, de ha mégis, ki tudná megmondani, mit tenne egy ilyen lény a különböző helyzetekben.

Természetesen a Kiszakadt Elfek egészen mások. Ők emberi környezetben, emberi befolyás alatt nőttek fel, de legalábbis hosszú időt töltöttek közöttük. Megismerték a gondolkodásmódjukat, elfogadták szabályaikat. Persze, ezek az elfek sem egyformák. Van közöttük számos, aki teljességgel behódolt az embervilágnak, szelleme elkorcsosult, fajtája szégyenévé vált; s vannak olyanok, zömmel az új erő képviselői, akik a Nép jövője érdekében mennek az emberek közé - Elfségüket maradéktalanul megtartva, ugyanakkor kilépve a hajdanvolt aranykor melankóliájából. Így tehát, ha Ynev tájait járod, kalandozó, sokféle Elffel hozhat össze a sorsod. De bármily régen kóborolsz is, aligha mondhatod el magadról, hogy megismerted őket.

Néhány karakterisztikus vonást azért a Kiszakadt Elfek is magukon viselnek. Egy Elf soha nem durva, soha nem brutális, nem kedveli a hatalmas erejű, pusztító dolgokat.

Nem ideges, izgága, hangoskodó, ne adj' isten fontoskodó. Neki nem számít, mások mit gondolnak róla; nyugodt, töprengő, a problémákon hosszasan elrágódik, nem ismer tökéletest. Mindig az Élet nevében cselekszik, nem kegyetlen, intelligens, de logikája némiképp különbözik az emberétől. És ami nagyon fontos: egy Elf soha nem alázkodik meg. Persze, nekik a megaláztatásról is kicsit más elképzeléseik vannak.

Az elfek, noha természetük miatt sok ember hajlamos őket alábecsülni - többnyire az ostobábbja -, igazán félelmetesek tudnak lenni. Harcosaik, íjászaik, varázslóik, ha netán úgy hozza a Sors, hihetetlenül kemény ellenfelek. Sajnos, miként a világban egyetlen nép sem, úgy az elfek sem maradéktalanul tökéletesek. Beszéltünk már azokról, akik elvegyültek az emberek között; ezek sorsa persze szánandó, de az igazi szégyent Krán gyilkos elfjei jelentik. Kíméletlenek, félelmetesek, fennhéjázóak - a Halál szolgáinak hideg büszkesége ül festett arcukon. Páni rettegés övezi alakjukat.

Elf karakter nem lehet lovag, paplovag, tűzvarázsló, boszorkány, boszorkánymester, tolvaj vagy fejtáncos, általában harc- vagy kardművész sem; a többi kasztot sem mindig hagyományosan játssza. Harcosként a könnyű fegyvereket kedvelik, legjobban az egyszerű hosszúkardot és az íjat. Stílusuk könnyed, kecses, fürgé.

Az emberi befolyás egyik jellemző példái az yllinori Elf gladiátor iskolák. Nehezen lehet elképzelni idegenebb dolgot az elfektől, mint az arénában való küzdelem, és mégis... Az intézmények messze földön híresek.

Elfendel és az északi Sirenar erdeiben természetesen élnek Elf papok, de a karakterek szempontjából ők sem jöhetnek számításba.

Bárdként az elfek sohasem viselkednek udvari bohócként, nem sétálnak kötélben, nem zsonglörködnek. A zene, az ének kifinomult mesterei, balladák ismerői, igazi mesemondók. Elfendelben igen fontos szerepet töltenek be, ők viszik a híreket az

egymástól elszigetelt elfek között; szeretik és megbecsülik őket.

Az elfek mágiája

Az elfek már az ősidők óta ismerik és használják a mágiát. Életükhöz ugyanúgy hozzátartozik, akár a természet maga, és bár megjelenési formáiban általánosságban megegyezik a Mindenség törvényeinek engedelmeskedő többi mágiával, alapgondolása egészen más. Nem hasonlít sem a Kyrek módszerére, sem a godoniak magiokráciájára, sem az aquirók ősi hatalomszavaira. Az elfek nem a hatalom eszközének vagy forrásának vélik a mágiát, nem is mindennapi életük apró-cseprő ügyeinek megoldását látják benne, hanem filozófiai eszköznek tekintik, amely az egyén és a mindenség harmóniáját fejezi ki. Ugyanígy, a mágiájukhoz szükséges Pszit sem hasznos képzettségként kezelik, hanem mint a szellem csiszolásának útját. Ebben a tekintetben hasonlítanak kissé a Slan-ekre. Az elfek Pszije - bár látszólag sok hasonlóságot mutat a kyr és a pyarroni metódussal - alapjában különbözik az emberek által használt meditációs formuláktól. Rengeteg diszciplínájuk van, amely a legtöbb ember számára haszontalannak vagy értelmetlennek tűnik, ám az elfek ezeken keresztül érik el a lelki megtisztulást. (Nemigen van olyan ember, tán a Slan-eket kivéve, aki képes lenne például napokon át figyelni - és hallgatni! - a fű növényét.)

A játérendszer nyelvére lefordítva ez a következőket jelenti: Az elfek Pszije játszhatóság szempontjából ugyan hasonlít a kyr metódusra, de például az energiagyűjtés diszciplína egészen másként működik. Pszi pontjaikat felhasználva, az elfek is a természetből nyerik mágikus energiáikat, nagyjából úgy, mint az emberek a kivonással, azonban ők ezt az energiát Magonnak, a tudás istenének tulajdonítják. Ő az, aki jelen van mindenütt, az ő ereje az, amiből a varázsló részesül. Mivel az elfek nagyon kényesek a természet egyensúlyára, a kivonást mindig hihetetlen körültekintéssel végzik, ezért az egy órán át tart, viszont 1 Pszi pont felhasználásával 10 Mana-pontot gyűjthetnek. Ez az eljárás kizárólag a szabad természetben, erdőben működik.

Az elfek mágiája - akárcsak Pszije - szintén különbözik az emberektől. Az Elemi mágiát ugyan

ismerik, de ritkán űzik, és nem fordítanak különösebb gondot tanulmányozására; éppen ezért minden egyes E-hez +1 Mana-pontot szükséges felhasználniuk, azaz 1E megidézendő őselem számukra 5Mp-ba kerül.

A Természeti Anyag mágiáját lényegileg úgy gyakorolják, akár az emberi varázslók. Az Asztrális és Mentális mágiának egyedülálló ismerői, így minden ilyen jellegű varázslatuk erősítéséhez hozzászámítandó az Elf Tapasztalati Szintje; azaz például egy 3. TSz-ű Elf minden efféle varázslatára +3E módosító adandó.

A Jelmágiát ugyan nagy vonalakban ismerik, azonban gyakorlatilag szinte sohasem alkalmazzák. Nekromanciával egyáltalán nem foglalkoznak, semmiféle kapcsolatot nem tartanak fenn sem a Démoni Síkokkal, sem a túlvilággal.

A tér-, idő- és egyéb mágiákat ismerik és űzik, akárcsak az emberek, de csak segédeszköznek tartják.

Mindezen felül rengeteg olyan varázslattal rendelkeznek, amelyek a természettel kapcsolatosak (Hasonlóként említhető az ember papok egynemely rituáléja és litániája: Természeti lények megidézése, Engedelmesség - állatok, növények, Vadak szólítása). Ezek segítségével tudnak kommunikálni az őket körülvevő erdővel és állataival. Képesek ezenkívül befolyásolni a fényt és a hangokat, akárcsak a bárd, bár varázslataik egészen más alapokon nyugszanak. Természetesen, ezek az Elf varázslatok is mozaikként illeszthetők a többihez.

A fentiek csak és kizárólag az ősi Elf mágiát alkalmazókra igazak, ők azonban természetesen az ősi eszmék követői, tehát soha nem állnak kalandozónak.

Azok az Elf Játékos Karakterek, akik varázslónak tanultak - éppúgy, mint a többi Elf

kalandozó - kiszakadtak az ősi Elf kultúrából, és az emberek között sajátították el a mágia ismeretét a pyarroni, dorani vagy valamely kisebb iskola tanításai alapján.

Összegezve tehát, a fent leírt módon mágiát használni csak NJK képes!

Különös és nagyszerű nép az elfeké, bár helyük a fiatalabb fajok között kétséges talán. Említettük már, hogy valódi képviselőiket játékosként megformálni lehetetlen - szeretnénk azonban felhívni a figyelmet arra, hogy Kiszakadt Elffel sem könnyű játszani. Persze, akadhatnak elfek, akik csak abban különböznek az embertől, hogy hegyes a fülük, infralátásuk van és 21-es gyorsaságuk, ám ez igen sivár lélekre vall. Kérünk mindenkit, aki vállalkozik a feladatra, hogy Elf karaktert indít, mindig emlékezzék a Nagy Népre, emlékezzék az ősökre, az Óelfekre!

?

Szerző: Szabó Kata

Forrás: Atlantisz

Szerkesztette: Magyar Gergely

Ez a cikk a Rúna I/4 számában szerepelt.